

“Пътуване по посока на сянката” от Яна Букова
Превод на английски: Екатерина Петрова

Synopsis:

This is a story about storytelling: about stories' power to mutually attract, to find their path towards each other, and to complete one another. Among its characters are a woman named for a holiday, capable of falling in love with everyone and bringing unhappiness through her generosity; a dice-player whose unfailing luck becomes a curse; a lispng murderer who speaks smoothly in his dreams; a girl who transforms her rape into victory and her subjugation into revenge; a dry-land Odysseus who refuses to come home. The main characters, whose names serve as titles of the novel's eight chapters, all have their own complete, cradle-to-grave "biography," their own hidden, often torturous talent; they have all been marked by fate in their own way. Their lives meet on the thin and changing boundary between chance and purpose, between fiction and reality, where most important things usually happen. The narrator, a foreigner and collector of stories named Ian van Athen joins in with the other characters as an equal without privileges: often comical in his insistence on fabricating even the most realistic fact, he is exposed along with all the others in the twists and turns of the narrative.

Откъс за превод:

Глава 7

Ремора

или

Точката в края

Не позволявай нищо за четвърти път. На втория ти задава въпрос. На третия мислиш, че получаваш отговор. От четвъртия нататък е само повторение.

Ян ван Атен

из “Пътуване по посока на сянката”

По цели дни обикаляше около къщата и мачкаше тревата. И сутрин, като станеше - тревата смазана и вонеше на пустош, и ябълките върху дървото всичките нахапани. И нито звук в тъмното, само тихото му хленчене, понякога, когато се умореше и прегръщаше стената. И сърцето му, което се блъскаше в зидарията. И кучето подкупено, нито гък, някъде дъвчеше подхвърления му кокал. И от леглото на родителите ѝ нито хъркане, нито помръдване, сякаш не спяха наистина, сякаш се

преструваха, че спят. И нищо друго освен стъпките му и как се препъваше, и ръцете му, опипващи стената. Но тя не му вярваше на сълзите, защото плачеше и казваше, че не може повече, но можеше и продължаваше, и казваше, че ще умре, но не умираше и продължаваше да се връща. И всяка нощ отново: стъпките му около къщата и сърцето му в мазилката, и ябълките изгризани по клоните. И кучето нито звук. И тя продадена. Защото точно тази вечер заминаха родителите ѝ и я оставиха с някакво промърморено обяснение и с глави, сгъшени между раменете, все едно ги е страх някой да не ги удари. И вратата - смазана, и ключът - в ръцете му. И разбра, че е в стаята само когато замириса на стъпкана трева. И извика „кой е“ в тъмното, защото знаеше, че няма да посмее да ѝ отговори. И запали свещта, защото знаеше, че няма да посмее да я погледне. И не му вярваше, защото сълзите му мокреха корема ѝ, но ръцете му бяха под полата ѝ. И тогава видя набъбналата, месеста, яркорозова глава на члена му, като юмрук, вдигнат в защита.

И да не ми е името, казваше. Камена. Ако едно куче не се задави в лакомията си. Повръщайки кървава пяна и парченца хляб, и стрито стъкло. Точно пред прага на къщата, като се върнат. И да хлътнат главите им завинаги между раменете, все едно някой заплашва да ги удари. Но не удря. А своята кръв не изми, още си стоеше върху полите ѝ. И гледаха в петното, и преглъщаха сухо и не дишаха. И тръгна да излиза навън така, с кръвта върху дрехата, и викнаха недей. И тогава спряха да говорят, мрънкаха само, улегнал мъж и как другояче да я накарат, и до каквото се допре, пари прави. Както до мен се допря, щеше да каже. Но откри, че няма нужда да казва нищо. Нито да прави. Само да следва каквото е започнало.

Да не отлага сватбата. Да не се усмихва. Да не яде почти. Косите ѝ само да растат. Да не отваря уста и езикът му да се блъска в зъбите ѝ. Да гледа само, нищо да не казва. Защото какво да каже, като всичко се вижда, и ако е мъж, да си удържи на думата. Че не можел повече така, че не издържал и ще се убие. Ако е мъж, да не приказва само. И се уби.